

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **Den Braven Czech and Slovak a.s., IČ: 26872072, se sídlem**
Úvalno 353,
zastoupeného advokátem Mgr. Karlem Ležatkou, sídlem 28.
Října 1610/95, Ostrava – Moravská Ostrava,

proti

žalovanému **Celní úřad pro hlavní město Prahu, se sídlem Washingtonova 7,**
Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014

č. j. 109675-46/2014-510000-11,

č. j. 109675-48/2014-510000-11,

č. j. 109675-40/2014-510000-11,

č. j. 109675-63/2014-510000-11,

č. j. 109675-28/2014-510000-11,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu.

1. Žalobce se žalobami podanými u Městského soudu v Praze, původně vedenými pod sp. zn. 8Af 72/2014, 8Af 73/2014, 8Af 74/2014, 8Af 75/2014 a 8Af 76/2014, domáhal zrušení exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014, číslo 1451000171, č. j. 85502-2/2014-510000-42.1, číslo 1451000173, č. j. 85495-2/2014-510000-42.1, číslo 1451000164, č. j. 85526-2/2014-510000-42.1, číslo 1451000195, č. j. 85582-2/2014-510000-42.1, číslo 1451000151, č. j. 85365-2/2014-510000-42.1. (dále jen „exekuční příkazy“) a dále zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného.
2. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“ nebo jen „soud“) rozsudkem ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 Af 72/2014-37, ve spojených věcech žalobce rozhodl tak, že žaloby proti exekučním příkazům vydaným Celním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 11. 6. 2014 odmítl jako opožděné (výrok II.) a shora uvedená rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 8. 2014 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (výrok III), současně rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.). Městský soud v Praze takto rozhodl poté, kdy dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014 o námitkách žalobce proti vydaným exekučním příkazům jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s otázkou, zda zde existuje vykonatelný exekuční titul tedy vykonatelné dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj.
3. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl rozsudkem ze dne 6. 4. 2017, č. j. 9 Afs 22/2017-30, jímž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016 ve výroku III. a IV. zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Městský soud podle závěrů Nejvyššího správního soudu pochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
4. Jelikož žalobce v podání ze dne 12. 3. 2019 a žalovaný v podání ze dne 12. 2. 2019 shodně navrhli, aby soud ve věci rozhodl bez jednání, bylo ve věci rozhodnuto podle § 51 odst. 1 s.ř.s., aniž by bylo nařízeno jednání. Městský soud v Praze rovněž neshledal důvody pro přerušování řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ve věci předložené mu usnesením prvního senátu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1Afs 271/2016-44. Posouzení, zda daňový subjekt je povinen před zpochybněním zákonnosti exekučního příkazu vyčerpat prostředky ochrany podle § 159 daňového řádu, není pro rozhodnutí relevantní, neboť v projednávané věci je předmětem přezkumu právě rozhodnutí žalovaného o námitkách proti vydaným exekučním příkazům.

II. Obsah žalob a vyjádření žalovaného.

5. Žalovaný vydal dne 11. 6. 2014 exekuční příkaz číslo 1451000171, č. j. 85502-2/2014-510000-42.1, kterým byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Exekuční příkaz napadl žalobce námitkou, kterou se domáhal zrušení exekučního příkazu, o této námitce rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne

8. 8. 2014, č. j. 109675-46/2014-510000-11, námitce vyhověl, ale pouze částečně a ve zbytku byla námitka zamítnuta, (původně vedeno pod sp. zn. 8Af 72/2014).
6. Žalovaný vydal dne 11. 6. 2014 exekuční příkaz číslo 1451000173, č. j. 85495-2/2014-510000-42.1, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Exekuční příkaz napadl žalobce námitkou, kterou se domáhal zrušení exekučního příkazu, o této námitce rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-48/2014-510000-11, námitce vyhověl, ale pouze částečně a ve zbytku byla námitka zamítnuta (původně vedeno pod sp. zn. 8Af 73/2014).
 7. Žalovaný vydal dne 11. 6. 2014 exekuční příkaz číslo 1451000164, č. j. 85526-2/2014-510000-42.1, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Exekuční příkaz napadl žalobce námitkou, kterou se domáhal zrušení exekučního příkazu, o této námitce rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-40/2014-510000-11, námitce vyhověl, ale pouze částečně a ve zbytku byla námitka zamítnuta (původně vedeno pod sp. zn. 8Af 74/2014).
 8. Žalovaný vydal dne 11. 6. 2014 exekuční příkaz číslo 1451000195, č. j. 85582-2/2014-510000-42.1, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Exekuční příkaz napadl žalobce námitkou, kterou se domáhal zrušení exekučního příkazu, o této námitce rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-63/2014-510000-11, námitce vyhověl, ale pouze částečně a ve zbytku byla námitka zamítnuta (původně vedeno pod sp. zn. 8Af 75/2014).
 9. Žalovaný vydal dne 11. 6. 2014 exekuční příkaz číslo 1451000151, č. j. 85365-2/2014-510000-42.1, kterým byla nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Exekuční příkaz napadl žalobce námitkou, kterou se domáhal zrušení exekučního příkazu, o této námitce rozhodl žalovaný v rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-28/2014-510000-11, námitce vyhověl, ale pouze částečně a ve zbytku byla námitka zamítnuta (původně vedeno pod sp. zn. 8Af 76/2014).
 10. Uvedené exekuční příkazy byly podle tvrzení žalobce zmatečné a nesrozumitelné, některé náležitosti zcela chyběly, jiné byly uvedeny nesmyslně, nebo nebylo patrné, co jimi správce daně zamýšlel. Nejednalo se přitom o ojedinělou chybu, kdyby byl obsah rozhodnutí zřejmý, z důvodu četnosti a závažnosti pochybení tyto nebyly zhojitelné výkladem nebo jiným způsobem.
 11. Exekuční příkazy byly zatíženy i dalšími vadami. Žalobce proto podal proti exekučním příkazům námitku, v níž se domáhal jejich zrušení. Ve výroku rozhodnutí o námitkách ze dne 8. 8. 2014 (dále též jako „napadená rozhodnutí“) byly exekuční příkazy sice změněny, avšak nebyly zrušeny, i když pro to byly dány důvody. Žalobce především namítl, že v žádném exekučním příkazu není nijak odůvodněna výše exekučních nákladů, o níž se exekuční příkazy zmiňují, je zde uveden pouhý odkaz na právní předpis, což však není dostačující. Rozhodnutí odůvodněné pouhým odkazem na ustanovení zákona je nepřezkoumatelné, to se podle názoru žalobce týká i nákladů exekuce.
 12. Žalovaný se v žádném z přezkoumávaných rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobce, že napadená rozhodnutí obsahují nesmyslné odkazy, především nebylo v žádném z nich uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož měla být vedena exekuce. Žalobce vyjádřil názor, že v projednávané věci jde o důsledek systémového

selhání, kdy žalovaný vydal vůči žalobci desítky exekučních příkazů nesrozumitelného obsahu bez doložení exekučního titulu.

13. Žalobce má dále za to, že žalovaný nebyl místně příslušný k vydání rozhodnutí, neboť žalobce má sídlo v obci Úvalno, přesto je jako rozhodující orgán uvedený žalovaný, který vůbec nebyl oprávněn vést konkrétní exekuční řízení a v jeho rámci vydat napadené rozhodnutí. Jednáním žalovaného došlo podle názoru žalobce k porušení zásady zákonnosti vyjádřené v § 5 zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád (dále jen „daňový řád“), když žalovaný v tomto případě nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy, stejně tak žalovaný nedodržel § 175 a následující daňového řádu týkající se vymáhání daní. Žalobce má napadené rozhodnutí i po opravě výroku nadále vnitřně za nesourodé, zmatečné a nepřezkoumatelné, z těchto důvodů je považuje za nezákonné.
14. Žalobce dále namítl, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoli rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce. V replice k vyjádření žalovaného žalobce dále uvedl, že v řízení byl zastoupen advokátem Mgr. D. N., avšak správní orgán doručil exekuční příkazy jiné osobě a to Mgr. Ing. J. K. Takový postup nelze pokládat za řádné doručení a podkladová rozhodnutí proto nemohla nikdy nabýt právní moci.
15. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalovaný popsal konkrétní okolnosti vydání každého exekučního příkazu, a k žalobním námitkám uplatněným v jednotlivých žalobách spojených ke společnému řízení se shodně vyjádřil následujícím způsobem.
16. Při tisku exekučního příkazu za použití prostředků výpočetní techniky došlo k posunutí řádku popisu ve vztahu k řádku číselného vyjádření hodnot, ať už peněžních nebo datumových, nicméně tyto hodnoty byly uvedeny správně; rozhodnutí o dodatečném vyměření cla a 20 % penále v dodatečném platebním výměru jako exekučním titulu bylo správně označeno, jím uložená peněžitá plnění byla správně vyčíslena, výše úroku z prodlení byla také správně vyčíslena, přestože k této sumě chyběl text a splatnost byla správně uvedena; správně uvedena byla i konečná celková výše nedoplatku. Exekuční příkazy byly napraveny v rámci uplatněného prostředku ochrany v podobě námitky.
17. Exekuční příkazy odkazovaly na exekuční titul v podobě čísla jedacího rozhodnutí o dodatečném vyměření cla a nad rámec ustanovení § 176 daňového řádu exekuční titul v době zahájené daňové exekuce byl vykonatelný a též pravomocný. Exekuční náklady byly náklady automaticky připočítané k nedoplatku s tím, že navyšování nedoplatku o tyto náklady v případě výkonu rozhodnutí, ať už formou daňové nebo soudní exekuce, je veřejně známou skutečností, která nepotřebuje žádnou formu odůvodnění. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů stejně jako okamžik jejich uplatnění je výslovně stanoven zákonem. Daňový subjekt si nemohl o jejich výši učinit žádný úsudek, pro výpočet těchto nákladů postačuje pouhá matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku.
18. Exekučně vymáhaný nedoplatek vzešel z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží, jejímž výsledkem bylo zjištěno neoprávněné uplatnění preferenční sazby cla na dovezené zboží a vznik celního dluhu.

III. Posouzení žaloby.

19. Z obsahu připojeného správního spisu ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-46/2014-510000-11, se podává následující:

Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 1. 4. 2014, pod zn. 1364-71/2014-570000-51, rozhodnutí – dodatečný platební výměr, kterým změnil rozhodnutí v celním řízení ev.č. 11CZ1703001K8VS2Q3 ze dne 3. 8. 2011 tak, že žalobci jako kontrolované osobě doměřil clo ve výši 355 565,-Kč a současně mu uložil povinnost zaplatit penále podle § 251 daňového řádu ve výši 71 113,-Kč. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky Mgr. Ing. J. K., advokáta. Dne 11. 6. 2014 vydal Celní úřad pro hlavní Město Prahu exekuční příkaz číslo 1451000171, jímž podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 daňového řádu k vymožení nedoplatku vyměřeného vykonatelným rozhodnutím 1364-71/2014-570000-51, ze dne 1. 4. 2014 nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 431 606,-Kč. Dlužná částka byla zvýšena podle 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce o částku 8 632,-Kč. V exekučním příkazu je uvedeno, že celková výše vymáhaného nedoplatku činí 440 238,-Kč. Dne 22. 7. 2014 podal žalobce proti úkonu správce daně námitky, s tím, že exekuční příkaz je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť jsou v něm uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutěž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Napadeným rozhodnutím žalovaný opravil část exekučního příkazu tak, že uvedl: číslo jednací exekučního titulu, datum vydání, splatnost, částku, úrok z prodlení a aktuální nedoplatek ve výši 431 606,-Kč.

20. Z obsahu připojeného správního spisu ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-48/2014-510000-11, se podává následující:

Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 31. 3. 2014, pod zn. 1364-53/2014-570000-51, rozhodnutí – dodatečný platební výměr, kterým změnil rozhodnutí v celním řízení ev.č. 11CZ1703001I2CKIR7 ze dne 30. 6. 2011 tak, že žalobci jako kontrolované osobě doměřil clo ve výši 359 783,-Kč a současně mu uložil povinnost zaplatit penále podle § 251 daňového řádu ve výši 71 957,-Kč. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky Mgr. Ing. J. K., advokáta. Dne 11. 6. 2014 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu exekuční příkaz číslo 1451000173, jímž podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 daňového řádu k vymožení nedoplatku vyměřeného vykonatelným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, č. j. 1364-53/2014-570000-51, nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 436 726,-Kč. Dlužná částka byla zvýšena podle 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce o částku 8 734,-Kč. V exekučním příkazu je uvedeno, že celková výše vymáhaného nedoplatku činí 445 460,-Kč. Dne 15. 7. 2014 podal žalobce proti úkonu správce daně námitky, s tím, že exekuční příkaz je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť jsou v něm uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutěž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Napadeným rozhodnutím žalovaný opravil část exekučního příkazu tak, že uvedl: číslo jednací exekučního titulu, datum vydání, splatnost, částku, úrok z prodlení a aktuální nedoplatek ve výši 436 726,-Kč.

21. Z obsahu připojeného správního spisu ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109 675-40/2014-510000-11, se podává následující:

Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 3. 4. 2014, pod zn. 1364-93/2014-570000-51, rozhodnutí – dodatečný platební výměr, kterým změnil rozhodnutí v celním řízení ev.č. 11CZ1703001A7P7IE2 ze dne 31. 10. 2011 tak, že žalobci jako kontrolované osobě doměřil clo ve výši 21 212,-Kč a současně mu uložil povinnost zaplatit penále podle § 251 daňového řádu ve výši 4 243,-Kč. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky Mgr. Ing. J. K., advokáta. Dne 11. 6. 2014 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu exekuční příkaz číslo 14510000164, jímž podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 daňového řádu k vymožení nedoplatku vyměřeného vykonatelným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014, pod zn. 1364-93/2014-570000-51, nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 25 749,-Kč. Dlužná částka byla zvýšena podle 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce o částku 514,-Kč. V exekučním příkazu je uvedeno, že celková výše vymáhaného nedoplatku činí 26 263,-Kč. Dne 16. 7. 2014 podal žalobce proti úkonu správce daně námitky, s tím, že exekuční příkaz je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť jsou v něm uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutéž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Napadeným rozhodnutím žalovaný opravil část exekučního příkazu tak, že uvedl: číslo jednací exekučního titulu, datum vydání, splatnost, částku, úrok z prodlení a aktuální nedoplatek ve výši 25 749,-Kč.

22. Z obsahu připojeného správního spisu ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-63/2014-510000-11, se podává následující:

Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 31. 3. 2014, pod zn. 1364-56/2014-570000-51, rozhodnutí – dodatečný platební výměr, kterým změnil rozhodnutí v celním řízení ev.č. 11CZ1703001GBGEVD5 ze dne 8. 7. 2011 tak, že žalobci jako kontrolované osobě doměřil clo ve výši 352 370,-Kč a současně mu uložil povinnost zaplatit penále podle § 251 daňového řádu ve výši 70 474,-Kč. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky Mgr. Ing. J. K., advokáta. Dne 11. 6. 2014 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu exekuční příkaz číslo 1451000195, jímž podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 daňového řádu k vymožení nedoplatku vyměřeného vykonatelným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, pod zn. 1364-56/2014-570000-51, nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 427 727,-Kč. Dlužná částka byla zvýšena podle 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce o částku 8 554,-Kč. V exekučním příkazu je uvedeno, že celková výše vymáhaného nedoplatku činí 436 281,-Kč. Dne 15. 7. 2014 podal žalobce proti úkonu správce daně námitky, s tím, že exekuční příkaz je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť jsou v něm uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutéž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Napadeným rozhodnutím žalovaný opravil část exekučního příkazu tak, že uvedl: číslo jednací exekučního titulu, datum vydání, splatnost, částku, úrok z prodlení a aktuální nedoplatek ve výši 427 727,-Kč.

23. Z obsahu připojeného správního spisu ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-28/2014-510000-11, se podává následující:

Celní úřad pro Moravskoslezský kraj vydal dne 31. 3. 2014, pod zn. 1364-63/2014-570000-51 rozhodnutí – dodatečný platební výměr, kterým změnil rozhodnutí v celním řízení ev.č. 11CZ17030014V3ZF65 ze dne 26. 7. 2011 tak, že žalobci jako kontrolované osobě doměřil clo ve výši 354 084,-Kč a současně mu uložil povinnost zaplatit penále podle § 251 daňového řádu ve výši 70 817,-Kč. Exekuční příkaz byl doručen do datové schránky Mgr. Ing. J. K., advokáta. Dne 11. 6. 2014 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu exekuční příkaz číslo 14510000151, jímž podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 daňového řádu k vymození nedoplatku vyměřeného vykonatelným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2014, pod zn. 1364-63/2014-570000-51, nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroku z prodlení ve výši 429 808,-Kč. Dlužná částka byla zvýšena podle 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce o částku 8 596,-Kč. V exekučním příkazu je uvedeno, že celková výše vymáhaného nedoplatku činí 438 404,-Kč. Dne 16. 7. 2014 podal žalobce proti úkonu správce daně námitky, s tím, že exekuční příkaz je neurčitý a vnitřně rozporný, neboť jsou v něm uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutéž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Napadeným rozhodnutím žalovaný opravil část exekučního příkazu tak, že uvedl: číslo jednací exekučního titulu, datum vydání, splatnost, částku, úrok z prodlení a aktuální nedoplatek ve výši 429 808,-Kč.

24. Žalobce v každém z řízení udělil plnou moc k zastupování advokátu Mgr. D. N., Mgr. Ing. J. K. byl tímto zástupcem zmocněn k dalšímu zastupování na základě tzv. „substituční plné moci“.
25. Městský soud v Praze věcně přezkoumal rozhodnutí o námitkách podle § 65 a násl. s.ř.s. v mezích včas uplatněných žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloby v rozsahu směřujícím proti rozhodnutí o námitkách nejsou důvodné.
26. Městský soud v Praze konstatuje, že skutkově obdobné žaloby podané žalobcem proti jiným rozhodnutím žalovaného o námitkách, byly již řešeny jak zdejším, tak i Nejvyšším správním soudem. Žaloba obsahující shodnou argumentaci nebyla shledána důvodnou devátým senátem Městského soudu v Praze (viz rozsudek ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 61/2014 – 121).
27. V posuzované věci se Městský soud důsledně řídil právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 9 Afs 22/2017-30. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje: „v řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu použije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována.“
28. Jak se podává ze správního spisu a jak bylo i Nejvyšším správním soudem zjištěno, žalobce v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 námitky zpochybňují vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány, v

žádném bodě svých podání neuplatnil. Z této skutečnosti Nejvyšší správní soud dovozuje, že: „s ohledem na výše uvedené stěžovatel nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách vykonatelnosti exekučního titulu nezabýval, respektive nevyjádřil se k žalobkyni v námitkách neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

29. V posuzované věci se Městský soud v Praze ztotožnil s názorem zaujatým zdejším soudem ve shora uvedeném rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 61/2014 – 121. Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů, vydaných na částky daňové povinnosti, která byla žalobci doměřena dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměřovacím řízení a jež jsou exekučními tituly.
30. Podle § 159 odst. 3 daňového řádu, *správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změní nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje.*
31. Žalobce v uplatněných námitkách vytkl vydaným exekučním příkazům jejich neurčitost a vnitřní rozpornost, s tím, že jsou zde uvedeny nejméně čtyři různé peněžní částky, z nichž některé mají označovat tutéž skutečnost. Dále namítl, že výše vymáhaných exekučních nákladů není nijak odůvodněna. Žalovaný se proto (zcela v souladu s § 102 odst. 3 daňového řádu) zabýval námitkami žalobce proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobci v jeho zásadní námitce proti exekučním příkazům, a to, že v těchto příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky a určením času ve vztahu k textu, ke kterému se váží. Z tohoto důvodu žalovaný podle citovaného § 159 odst. 3 daňového řádu vyhověl námitce žalobce a změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacímho rozhodnutí, které je exekučním titulem.
32. Žalobní námitka spočívající v tvrzení žalobce, že žalovaný se nevypořádal s jeho tvrzením (uplatněným v námitkách), že exekuční příkaz obsahuje nesmyslné odkazy, není důvodná. Žalovaný změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „Výkaz vykonatelných rozhodnutí“, pokud jde o číslo jednacímho rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek vysvětlil, že chyba vznikla při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „na částku“) bylo žalobci uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě tím dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednacímho a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách.
33. V další žalobní námitce žalobce namítl, že mu nebyla známa existence rozhodnutí – exekučního titulu – podle kterého měly být exekuční příkazy vydány. Tuto žalobní námitku následně doplnil namítaným vadným doručením exekučních titulů (dodatečných

platebních výměrů) s tím, že tato rozhodnutí byla doručena osobě zmocněné zastupovat žalobce na základě substitučního zmocnění, nikoli přímo žalobcem zmocněnému zástupci.

34. Jak uvedl ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud: „*Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována.*“
35. V podaných námitkách žalobce vadné doručení dodatečných platebních výměrů nenamítl a žalovaný nepochybil, pokud se touto otázkou nezabýval. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017 č. j. 2 Afs 263/2016 – 80 vydaném ve věci týchž účastníků řízení, „*vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti.*“
36. Městskému soudu v Praze je z jeho úřední činnosti známo, že otázkou týkající se právě charakteru námitek podaných proti exekučnímu příkazu a rozsahu přezkumu rozhodnutí o námitkách správními soudy, a to v obdobné věci žalobce, se Nejvyšší správní soud zabýval v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2015, č. j. 11 Af 64/2014- 83. V uvedené věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2Afs 263/2016-80 zrušen rozsudek Městského soudu v Praze proto, že městský soud nepatřičně vytýkal žalovanému, že se v rozhodnutí o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu, a že se nevyjádřil ani k žalobcem neuplatněnému argumentu, zpochybňujícímu řádné doručení dodatečných platebních výměrů. Nejvyšší správní soud uvedl, že z tohoto důvodu nelze rozhodnutí o námitkách považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak učinil městský soud, a výslovně uvedl, že městský soud v tomto ohledu věc nesprávně posoudil.
37. Žalobce dále namítl, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna výše exekučních nákladů, s tím že pouhý odkaz na právní předpis nepostačuje. Z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z ustanovení § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu pak vyplývá, že v případě, že náklady spočívající v nákladech za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500,- Kč a nejvýše 500 000,- Kč.
38. Městský soud v Praze konstatuje, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona; skutečnost, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů nelze považovat za vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Stejný závěr učinil Městský soud v Praze též ve vztahu k úrokům z prodlení, když explicitně z právního předpisu vyplývá, že nedojde-li ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení.
39. Pokud jde o poslední žalobní námitku nedostatku místní příslušnosti žalovaného, pokládá jí Městský soud v Praze za důvodnou, ovšem s tím, že nedostatek místní příslušnosti není důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí. Ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku desátého senátu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014-65, a rozsudku jedenáctého senátu ze dne 16. 9. 2016, č. j. 11 Af 64/2014-83, který v tomto rozsahu nebyl zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Afs 263/2016-80, dotčen, jakož i citovaného rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 61/2014 – 121, soud uvádí:

40. Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že „*celní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoli celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak*“. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekčním.
41. Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.
42. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekčního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekčním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbývá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.
43. Místní nepřislušnost žalovaného představuje vadu řízení, avšak ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: „*Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).*“
44. Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že vydání exekčních příkazů místně nepřislušným celním orgánem reálně zkrátilo práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení mělo spočívat. Je nesporné, že exekční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování žalobcových práv postačuje. Vzhledem k tomu, že exekční řízení i řízení o námitkách probíhala výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede.
45. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení ustanovení § 175 daňového řádu, učinil tak ve zcela obecné poloze. Není zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu

porušeno, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá) a stanoví, že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslušnosti neshledal důvodnou.

46. Městský soud v Praze proto žaloby proti rozhodnutím o námitkách podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu